Број 3 05 2012

АктивизаМ

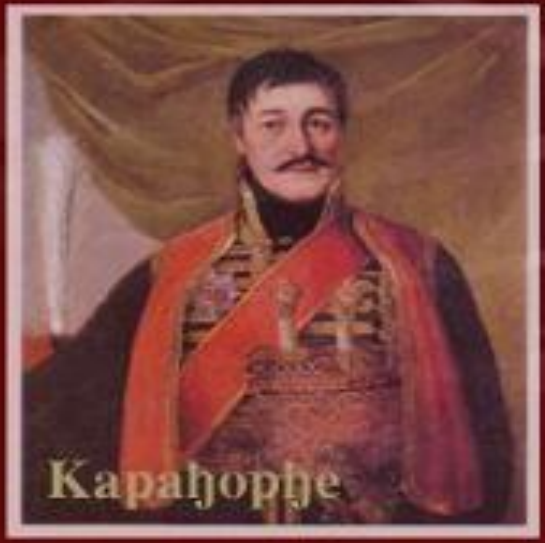

Да ли постоји Србија ?

Хероизам и борбена снага

Злоћудност демократског система

РАТНИЦИ И ДУХОВНИЦИ

Дух језика - Дух народа

Интервју : Лука В. Пушић

писац књиге :

ТРИЈУМФ ЧАСТИ

Front National

ДА ЛИ ПОСТОЈИ СРБИЈА?

Одмах на почетку да поставим неколико питања
на која ћете верујем несумљиво да одговорите са ДА .

Да ли постоји Србија ?
Да ли је ово где данас живимо Србија ?
Да ли постоји Француска ?
Да ли постоји Немачка , Норвешка , Јапан , ...?

Државе су по својој природи националне .
Настајале су на крви , и зноју предака .
Србија се рађала , и стварала кроз историју ,
За њу су гинули Срби , наши преци ,
За своје рођене , за своју децу , а не за тамо неког туђина .
Сваки педаљ , и сваки грумен ове земље је натопљен Србском крви .
Свуда су кости и гробови .
Због тога је ова земља за сва времена Србска .
Кроз векове смо се одупирали разним душманима ,
И створили државу Србију .
Тој држави је Србин био најпречи ,
Као што је Мађарској био најпречи Мађар , Немачкој Немац , Пољској Пољак ,
И тд . Све државе су биле националне , и бринуле о становништву .
Међутим десила су се многа зла , и сва су она ударила на националне државе и на нације .
Најпознатије зло је комунизам . У идеологији комунизма нације не постоје , као ни расе,
ни вере , ни обичаји , ни предања , а сва култура је стављена у службу заслепљивања
становништва . Значи нема посебности и различитости међу нацијама , па је таквим
упросечавањем уништена миленијумска намера природе да
се такмичењем ових група убрза еволуција ка савршенству , и напретку .

Друго највеће зло је демократија . Демократија само привидно признаје нације , међутим
она само прави терен капиталу да завлада целим светом . Она је курва
иза које долази њен макро,целат . Ево примера :
Направе се стандарди и закони да су сви једнаки , и да по том праву свуда једнако могу да

остварују сва права , да тргују , купују , и тд .

Ово делује као добро решење за наивне , али прво страдају мале земље , а затим и оне веће. Капитал који је од почетка у рукама ових који су направили те законе , купује све .

Тржишна привреда на коју сте пристали потписивањем демократских начела , уништава привреде малих заједница . На крају не постоје државе , ни границе , већ монструозне џиновске корпорације које су завладале светом .
Хиперпродукција у Америци , или Кини , обара цене роба на
осталим тржиштима . Наши произвођачи гасе производњу , јер не могу да прате
тај темпо , и те цене . Ето је појава незапослености . За то постоји лек у царинама , и
сличним мерама , али и сами видите колико су те мере кориштене .
Уколико нека од земаља не пристаје на тржишну привреду , онда јој следе санкције
међународне заједнице , и бивате приморани на све начине да попустите . Уколико је
власт у некој држави веома непопустљива , прогласиће је недемократском , и направиће
сценарио да сруше ту владу . Не треба да наводим примере , очигледни су .
Када на власт дође демократија уз општенародно крмачење и весеље , нико ни не слути да
је она отворила врата џелату и да ће после те гозбе сви да страдају .
Страни капитал купује све , а уз њих и један број домаћих новопечених богаташа који су
шуровали са овим страним . Људи остају без посла . Фабрике купују странци . Земљу
купују странци . Купују банке . Купују предузећа . Становништво нема посла , ни пара , и
пада у дужничко ропство узимањем кредита , или одлазе да раде у друге земље , или овде
раде за странца за бедну плату .

Значи , шта се десило мој народе . Дошао ђаво по своје , а ви и даље тикве са њим садите .
Е мој народе . Сада опет да вас питам : Да ли је ово Србија ?
По чему је ово Србија ?
Када су фабрике, земља , и људи у рукама страног капитала , шта је наше ?
Ми смо под окупацијом , а овде се живи као да то примећује само шачица родољуба .
По чему је ово Србија ?
Већина закона у судству уопште нису наши закони , него преписани из разних других
земаља и организација .Један од услова за чланство у ЕУ је додатна промена закона , због
компатибилности са њиховим законима .
Ви овде у Србији немате ни једну једину бенефицију због тога што сте Србин ,
већ је то поништено са неким грађанским законима о равноправности . У многим
демократским земљама је исто тако .

Па по чему се онда разликује суштински било која држава , зашто те државе уопште носе било каква имена када је свуда исто .
То је због привида , да не схватите шта се дешава .

Мислите да живите у Србији , Француској , Белгији , и тд , али те земље не постоје .

Капитал шаље своју заводљиву дрољу у лепој хаљини да свуда по свету брише границе и различитости ,
а затим он долази и показује своје наказно монструозно лице пљачкаша , и убице .

Да је ово Србија , онда би јој Србин био најпречи . Увек би Србин први добијао посао , бесплатан дом за школовање , имао би првенство на конкурсима , Србкиње би добијале додатак за свако ново дете , и уопште у свему би били поносни становници своје државе . Остали исто могу да имају те бенефиције у својим државама . Због тога и постоји НАЦИОНАЛНА држава , а ако није национална , онда је геноцидно одређена према већинском народу на најперфиднији покварен начин .
Остали становници у туђим националним државама су пред законом исти ,
и нико не сме да их протерује или убија , али они немају ове повластице у туђим државама .
Није тачно да се овако угрожавају нечија права , и да је то ксенофобија , јер је ствар сасвим супротна , и то се показало и у пракси . У Србији на то указује куповина фабрика од стране странаца , тј страног капитала , губитак радних места због затварања предузећа ,и фабрика које су пропале због уласка стране робе на домаће тржиште , значи опет због неких страних утицаја , затим Срби као народ нестају , а повећава се број неСрбског становништва . Овде у Србији је незамисливо да држава да помоћ мајкама за треће , или четврто дете , и то искључиво Србкињама , али зато имамо конкурсе државне службе за запошљавање , где се даје 5000 радних места , искључиво за особе неке друге националности .
Да ли је ово Србија ? Чисто сумњам .
Овде се врши промоција неких вредности које Србски народ не види као вредности ,већ као девијације , и болест .
Зашто нам се то натура , ако ми као друштво то не желимо . Хомосексуалност је свуда сматрана болешћу , то постоји записано и у њиховим уједињеним нацијама . Сада то није болест него треба да праве параде , и да се промовишу , да им се озакоњују бракови , и да им се даје право да усвајају децу , а у букварима се деци од малена натура да може да има две маме , или тате . Потпуно неприхватљиво . Разне НВО на мала врата овде уводе те погубне законе , оне кроје политику по којој играју марионете на власти .

Не дозвољавају вам да на традиционалан начин васпитавате дете , већ ће да вам га одузму , јер ћете по неким критеријумима већ да будете неподобни да васпитавате вашу крв .

Како се то зове , када вам одузимају децу ,
када не можете да печете ракију ,
када вам на средствима информисања упућују увреде са рођене телевизије ,
и родољубе називају терористима , хулиганима ,
а у задње време кад неко гласно каже СРБИЈА , одма се окрећу којекакви душебрижници
и вичу : Ено га Фашиста .

Да ли је ово Србија ? Да јесте далеко од тога да би те неко хапсио због родољубља ,
а ником не би било ни крај памети да јавно
у средствима јавног информисања пљује по Србији .

ОВО ДАНАС , ТО НИЈЕ СРБИЈА !!!

То је још само име , и застава , привид за обману .
Шта је наше ???
По чему је онда ово Србија ?
Вероватно има смелих ,
који би рекли да је ово Србија ,
чак и ако немамо ни своју земљу ,
ни своје фабрике ,
ни своје законе ,
чак и ако уместо војске ,
и војне параде имамо параду болесника,
чак и ако којом несрећом уђемо у ЕУ .

Реците ми :
Када смо ми то пристали да живимо у таквој држави ?
Да ли вас је неко питао ?
Да ли желите да живите у ОВОЈ држави , или у СРБИЈИ ?
Можете ли да утврдите датум када је Србија престала да постоји ?

Постоји историјска Србија , споменици , записи ,
постоје предања , и документована историја ,
али то је сада само костур .

Ми данас живимо на љуштури која беше Србија .
Као неки црв који се настани у оклопу угинуле шкољке .

Како нема Србије , тако нестају и Срби , и Србкиње .
Ни једна земља нам не може бити боља ,
нико не може боље да заштити наша права , културу ,
традицију , обичаје , и наш рад , од наше ,
али наше праве Србске државе .
Једини нам је спас да учинимо ову земљу опет Србијом,
да се та држава радује Србину свом

СЛАВА СРБИЈИ

Написао: Обрад Комазец

ЛУКА ПУШИЋ, АУТОР КЊИГЕ „ТРИЈУМФ ЧАСТИ“

Питање 1: Не правим суд о писцима по годишту, али ме интересује како су успео да будеш најбољи студент на факултету, да напишеш и објавиш књигу, да делујеш идеолошки, и слично?

Лука: Пре свега добар дан. Па добро нисам баш најбољи студент на целом факултету али сам вероватно по резултатима у најбољих 50. Ствар је у распоређивању времена, одређујем део дана посвећен једној ствари и за то време се бавим само тиме, затим следећој и тако. То су све ствари најразличитијег карактера. На крају таквог дана се мање уморите него људи који су можда и имали више слободног времена, али су сву продуктивну радну енергију и снагу утрошили на једну једину активност. И живот вам је лепши и узбудљивији.

Питање 2: Реци нам нешто о твојој књизи „Тријумф Части“.

Лука: То је роман од око 200 страна, криминалистичке тематике. Бави се потрагом за једним серијским убицом. Куриозитет „Тријумфа Части“ је што је његова радња смештена у фикционалну Србију 2040. године, која је приказана као нека врста националне и социјалне утопије. Више детаља не бих желео да вам откривам већ вас позивам да прочитате роман.

Питање 3: Шта те је инспирисало на писање овакве књиге?

Лука: То се десило као спој две инспирације. Са једне стране, увек сам се интересовао за политику и замишљао сам до детаља како би изгледала Србија кад бих ја био на власти. Друга инспирација је дошла од тога што редовно, а можда чак и превише, гледам углавном америчке и британске серије о детективима и адвокатима, као „Ред и закон“, па сам и за ту тематику јако заинтересован и понекад сам смишљао неке своје заплете. Тако сам прво само маштао како би изгледало да кренем да пишем неку књигу и онда сам помислио, кад имам толико идеја зашто то не бих стварно остварио? И хтео сам да напишем једну књигу о правим вредностима, пошто данас има толико дела са неким болесним, изопаченим садржајима. Од великих дела светске литературе инспирисале су ме „Отаџбина“ Роберта Хериса и „1984“ Џорџа Орвела, иако је за разлику њих моја фикционална држава позитивна и пријатна за живот.

Питање 4: Књига „Тријумф Части“ је доживела више издања, а може да се нађе само у појединим књижарама. Како то објашњаваш?

Лука: Неколико књижара одбило је да продаје ову књигу због неких „политички некоректних“ израза који се у њој спомињу, иако су похвалили стил писања (прегледали су пар страница). Тако се она данас продаје, и морам да кажем врло успешно, само у књижари „Плато“ у Београду (тамо смо прешли оног чиновника за продају тако што смо када смо му описивали радњу књиге рекли да у тој Србији 2040. влада једна права либерална и мултиетничка демократија). Али ја преферирам продају приватним путем, што се каже из руке, као и планску продају на промоцијама, зато што тако знам да су књиге отишле у праве руке и код неког ко ће схватити поруку и после читања практично деловати.

Питање 5: Да ли си већ имао неку промоцију?

Лука: Да, у Новом Саду у клубу „Двориште“. Хоћу још једном овде да се захвалим власницима тог клуба на одличној организацији, као и публици. Следећа промоција биће крајем маја у Петој Београдској гимназији, чији сам ученик био. У плану је након тога још неколико промоција широм Србије.

Питање 6: Да ли планираш наставак? Многи очекују други део.

Лука: Да, у плану је друга књига, и почећу са радом чим нађем мало времена. Одлично је што паралелно са тиме студирам права зато што ће ми за ово што хоћу да напишем требати доста стручног знања из домена права, јер ће главна личност бити један адвокат. То неће баш бити наставак у правом смислу, зато што се радња нове књиге догађа пре радње „Тријумфа Части“ и кроз деловање једног адвоката – својеврсног револуционара – описује како је настао друштвени систем који налазимо у првој књизи. Поред тога планирам да пишем и једну књигу из домена епске фантастике, али технолошки базирану на раном индустријском периоду, са гренадирима, мускетарима, коњицом али и цепелинима.

Питање 7: Неки, као 6 92, оцењују књигу као фашистички роман

Лука: Данас се превише лицитира са појмом фашизма. Уређење приказано у књизи заиста има неке елементе фашистичке идеологије. Али шта је уопште проблем са тиме? Реч „фашизам“ долази од латинске речи „fasces“ што је у старом Риму био завезани сноп прућа из кога је излазила секира, симбол народног јединства оличеног у конзулској власти. Исто значење као и наш национални мото: „Само слога Србина спасава“. Они који су против српске слоге и моћи, њихово мишљење нас ни не интересује. Осим тога данас се за фашизам у главама људи везују појмови као што су гасне коморе или масовна стрељања цивила. Ниједан фашиста у таквим активностима није учествовао, већ су то дела других идеологија.

Питање 8: У твојим делима је честа критика садашњег уређења, и стања у држави...

Лука: Да. Живимо у времену лабавости, превртљивости, бескрајне попустљивости српских политичара, сталних одрицања од сопствених права, порицања сопствених вредности, извињавања своме агресору. Социјалне неправде су запањујуће, имамо људе који умиру од глади без крова над главом, имамо децу која умиру од најстрашнијих болести јер нема новца за операције, док тајкуни и богаташи имају по десет кућа са базенима, јахте, приватне авионе. Погледајте шта је све заплењено од оног дарка шарића, највећег зликовца. Таквих има још хиљаду, само се они још нису замерили власти па дан данас

тако уживају и недодирљиви су. Али доћи ће дан када ћемо их уништити и вратити народу све што су покрали. То вам обећавам.

Питање 9: Знам какве имаш проблеме, од позива на информативне разговоре, до не баш малих новчаних казни због текстова. Многи би се на твом месту повукли, или постали умеренији. У шали кажем да си ти режимски писац, јер сву зараду од својих дела даш на плаћање казни.

Лука: То је нечувено лицемерје власти. Уместо да награђују и промовишу младе талентоване ауторе, они им наплаћују казне и зову их у полицију. А ухваћене на делу и осуђене лопове министар полиције зове на кафу. Управо због тога је наша дужност да наставимо свим снагама, без посустајања, бити бољи и успешнији од оних који нас нападају и на крају над њима тријумфовати. Што се тиче казни, нека задрже тај новац. Да су власти добро радиле свој посао и да је држава јака, да нема криминала, корупције и осталих пошасти, ова књига људима не би уопште ни била интересантна и не би је ни куповали и ја ни не бих зарадио ништа. Тако да заиста јесам режимски писац, јер ми је режим својим лошим радом дао мотив за књигу.

Питање 10: Члан си организације Национална Правда. Да ли учествујеш активније у раду, и реци нам нешто о тој организацији.

Лука: На политичкој сцени Србије недостаје једна истински национална, социјална и културна партија, која ће револуционарно раскинути са целим садашњим системом и поставити нове темеље српске државе и друштва, на основама наше традиције али не бежећи у прошлост већ гледајући у будућност. Ми из Националне Правде, која је још увек неформално нерегистровано удружење у фази настајања, намеравамо да израстемо у једну такву партију. Ја имам велику част да будем генерални секретар Националне Правде. Планирамо у наредних неколико месеци неколико догађаја (који ће бити нека врста перформанса али са конкретним корисним деловањем у корист грађана) у различитим деловима Србије, након чега ћемо почети скупљање потписа за регистрацију политичке партије.

Питање 11: Које је твоје мишљење о догађајима 27. марта?

Лука: Тај датум ће заувек бити црним словима исписан у Српској историји. Краљевина Југославија била је остварење вековних Српских тежњи и држава под потпуном Српском доминацијом. Таквој држави понуђен је пакт по коме би она остала неутрална у светском рату, и тако при сваком исходу рата задржала своје уређење и целовитост, а да не говоримо о томе да би народ био поштеђен незамисливих страдања. Поред тога Југославији је понуђено територијално проширење на Солун и егејско море, чиме би она постала доминантна сила на Балкану. Нажалост, наше народне масе биле су заведене од стране британске тајне службе којој је требала Југославија на њеној страни не мислећи о југословенским већ о својим интересима. Тако је законита влада оборена а пакт поништен. Као држава која је погазила своју реч, на настрашнији начин смо нападнути од земаља осовине а сви вековни непријатељи Српства су добили прилику да се иживљавају над нашим народом. Посебно усташе, за које је по пакту од 25. марта било предвиђено да нам буду изручене из Италије и да им се суди за убиство краља и тероризам. Да није било 27. марта не би било свих невоља које сада као Нација имамо, већ бисмо данас били господари Балкана.

Питање 12: Данас је актуелно размештање становништва циганске националности. Давање држављанства по кратком поступку, конкурси за запошљавање са предусловом да је неко циган.

Лука: Свака такозвана позитивна дискриминација је велико зло, јер се тако у Српској држави дају привилегије свим осталим народима осим Српског. Ако неко жели да изазове међуетничку мржњу и насиље, нема бољег начина да то уради него да привилегује једне на рачун других. Посебан случај је са такозваним ромима, да их не назовем погрешно па да ме опет забрањују и цензуришу. Тај народ у највећој већини ни не жели да се интегрише у друштво. Пре пар година роми су добили неке станове, не сећам се у ком граду у Србији. За месец дана, пожарни аларм је довео ватрогасце тамо који су затекли станаре како пале ватру у дневној соби. После је дошла нека испекција и шта је имала да види: лавабо и тоалет су били ишчупани и вероватно продати, као и цеви од радијатора, а намештај је био огољен и у ужасном стању. Ето коме наша држава поклања станове, поред толико Српских породица које немају кров над главом. А што се запошљавања тиче, ту не сме да буде важна националност него само стручност.

Питање 13: Како би се реаговало да влада, или биро за запошљавање понуди посао за искључиво 5000 Срба?

Лука: Па не би се никако реаговало, јер се то не би десило док нам је влада оваква. Данас је Србин у Србији по свему последњи. Ако би дошла нека национално одговорнија влада па донела такву одлуку, разуме се да би дошли жестоки напади и изнутра од такозваних невладиних организација, и од споља од Европске Уније и осталих. Једноставно то не могу ни да замислим. Ето видите где смо дошли у Србији: да су нам државни конкурси за запошљавање цигана, мађара, бошњака и осталих буду нешто потпуно свакодневно што ни не примећујемо, а конкурс за запошљавање Срба нам се чини као нека невероватна фикција.

Питање 14: Које је твоје мишљење о општим изборима 6. маја? То су први избори на којима ћеш имати право гласа.

Лука: Свакако ћу изаћи на изборе и гласати. Ниједан кандидат није савршен, али је наша дужност да спречимо да победи „Преокрет“ па да се призна Косово и укине РС, или да муфтија постане председник па да жене носе ферецу и да се на храм светог Саве додају минарети. Не допада ми се што је направљена референдумска атмосфера између Тадића и Николића и њихових коалиција, кад су то две најбезличније опције којима се чини да је једина идеологија долазак на власт односно опстанак на власти у случају Тадића. Надам се да ћемо на следеће изборе изаћи као „Национална Правда“ па да нећемо имати дилеме за кога да гласамо. Што се тиче локалних избора ту нема неке високе националне политике већ је важно како изгледа град. Чак и ова садашња власт је направила неке добре потезе. Уређени су паркови и булевари, дошао је нови трамвај, изграђен величанствени мост...

Питање 15: Ти у шали кажеш за себе да си први изградио нови мост на Ади?

Лука: Тако је, зато што сам га детаљно описао у првом поглављу „Тријумфа Части“, које је писано у време када су тек објављена прва три архитектонска предлога за нови мост и није се знало са сигурношћу да ће се он уопште градити. Тај мост је требао да буде неки куриозитет у књизи, неко чудо будућег Београда. А ето десило се да док је књига објављена да је тај мост већ изграђен и да сад не представља ништа невероватно. Видећемо да ли ће се и остале ствари из моје књиге остварити, као метро или Теслин торањ.

Питање 16: У твојој држави алкохолна пића су забрањена, а масовно се пију чај, воћни сок од малине и дестилована вода. Зар то није мало претерано?

Лука: Ја сам то мало писао по личним афинитетима, јер ова три напитка пуно више волим од алкохолних. Међутим не бих никад прогласио прохибицију да могу јер је бесмислена и супротна нашој традицији. Само не треба претеривати и дивљати у пијаном стању ако тиме наносимо штету некоме другом. Са друге стране, око забране цигарета сам био савршено озбиљан. Никотин је велика пошаст која изазива рак и скраћује живот. Ако неко нема довољне психичке снаге да се уздржи од тако безобзирног уништавања свог здравља, онда држава ту има да интервенише, као родитељ који не да својој малој деци да раде нешто што зна да је лоше за њих.

Питање 17: Ко су непријатељи државе Србије из твоје књиге?

Лука: То су пре свега шиптари и вехабије, који су поражени у конвенционалном рату и сада прибегавају тероризму. Осим тога ту су још и анархисти. То нису баш чисти идеолошки анархисти у изворном смислу, већ различите групе домаћих побуњеника који се из различитих разлога боре против велико-српског режима. За њих се може рећи да су идеолошки настављачи данашњег "Преокрета" и невладиних организација. Морам да кажем и то, да међу данашњим читаоцима књиге, има много њих који док читају књигу навијају за те анархисте сматрајући њих за добре и за неке "борце за слободу". Али свакоме дајемо да навија за кога хоће, имате и људе који кад читају Хари Потера навијају за Волдемора.

Питање 18: У твојој књизи се може наћи неколико Партизанових навијачких песама, и главни ликови навијају за Партизан? Да ли ти навијачи других клубова праве проблем због тога?

Лука: Да, из тога сте могли да видите да сам и ја Гробар. Тачно је, навијам за црно-бели клуб и често идем на утакмице, на јужну трибину. Међутим, мислим да Србија мора свима да нам буде изнад клупских боја. Недопустиво је што данас не можете слободно проћи кроз српске градове носећи дрес или шал Партизана, Звезде, Војводине или Рада а да не ризикујете да вас нападну ваши сународници који навијају за неки други клуб. Безбедније је ићи са обележјима страних клубова него домаћих.

Питање 19: Кад читамо „Тријумф Части“, запажамо да у скоро сваком поглављу се помиње да свира неко дело класичне музике. Одакле та љубав према тој врсти музике?

Лука: Вероватно зато што сам ишао у музичку школу, свирао сам виолину и виолу, па сам се навикао на звуке класике. Осим тога кад сам био мали нисам могао да заспим ако се не чује нека музика а имао сам касете Моцарта и онда сам то пуштао да се успавам. И данас кад пишем неки текст или радим нешто обавезно пустим неку композицију, у зависности од тематике коју обрађујем. Највише слушам Баха, Моцарта и Вагнера. Мислим да је класична музика јако узбудљива и пријатна и да се неоправдано сматра досадном и резервисаном за неке „елитне“ слојеве друштва.

Питање 20: Шта имаш на крају да поручиш читаоцима „Активизма“?

Лука: Пре свега да буду активни, и да не беже од своје праве природе. Данас се младима намеће један начин живота по угледу на амерички, где се свака индивидуалност схвата као поремећај у систему и где је конформизам услов за преживљавање. Пратите свој пут и будите бољи од других. Толико од мене. Слава Србији! Живела победа!

ЂОРЂЕ ПЕТРОВИЋ - КАРАЂОРЂЕ

На питање ко је највећи војсковођа француски император Наполеон је одговорио: „Лако је мени бити велики с нашом искусном војском и огромним средствима, али далеко на југу, на Балкану, постоји један војсковођа, изникао из простог сељачког народа, који је окупивши око себе своје чобане, успео без оружја и само трешњевим топовима, да потресе темеље свемоћног османлијског царства и да тако ослободи свој поробљени народ. То је ЦРНИ ЂОРЂЕ и њему припада слава највећег војсковође!”.

Карађорђе Петровић (Ђорђе Петровић – Карађорђе)

Датум рођења: 3. новембар 1762.

Место рођења: Вишевац (Србија)

Датум смрти: 24. јул 1817.

Место смрти: Радовањски луг (Србија)

Титула: Велики Вожд

Период: 14. фебруар 1804 — 7. октобар 1813.

Ђорђе Петровић Карађорђе, (16. новембра 1762, Вишевац - 14. јул 1817.,Радовање),вођа Првог српског устанка и родоначелник династије Карађорђевића. Рођен је највероватније 16. новембра (по старом календару 3. новембра) 1762. године (по неким подацима 1752.) у Вишевцу у Османском царству (данас Србија) на Ђурђиц, од оца Петра и мајке Марице.

Тврди се највероватније, јер се за годину рођења помињу период од 1749. до 1770. године. Имао је два сина, Алексу и Александра.

ПОРЕКЛО: Споменик Карађорђу испред Храма светог Саве на Врачару у Београду.Његови преци потичу из Васојевића. По РадошуЉушићу у једној од познатијих сеоба српског народа, под патријархом Шакабентом 1737-39, доселили су се Карађорђеви преци, највероватније, са херцеговачко-црногорских брда у Шумадију. Ова сеоба, као што је и дотад бивало, уследила је као последица аустријско-турског рата 1737-1739, у којем су учествовали Срби. Презиме му је по оцу Петру. Карађорђе потиче из сиромашне породице. Мајка му је била Марица Живковић из Маслошева у Шумадији. Његов отац је због сиромаштва (био је толико сиромашан да није могао да плаћа порез па би остали становници села у којем је живео морали да преузму ову обавезу уместо њега често мењао спахије и место боравка, будући да Турци рају нису претерано везивали за баштину. Како је Ђорђе стасавао и служио код имућнијих Срба и Турака, тако се и њихова материјална ситуација поправљала.

ЖЕНИДБА И ЕМИГРАЦИЈА У АУСТРИЈУ: Ђорђе Петровић се 1785/86. године жени Јеленом Јовановић. Према неким изворима, Јеленини родитељи су били имућнији и нису дали своју кћер, али ју је Ђорђе отео и учинио својом женом. После женидбе није дуго остао у Србији, јер је наводно убио Турчина. Избегао је у Срем са својом породицом. У том збегу се десио догађај који је много оспораван и изазвао велике полемике међу историчарима - оцеубиство. Највероватнија прича је да је његов отац, који је годинама служио код Турака, у једном тренутку одлучио да наговори све да се врате и наставе да живе као до сада, служећи Турке. Сви у збегу су то разумели као претњу да ће се вратити у ропство или у смрт. Када је увидео да мајчино преклињање оца да одустане од повратка не помаже и да има подршку свих, дигао је руку на оца, а потом је његовог оца Петра дотукао момак из пратње. Убиство је, по Вуку Караџићу, учињено у љутњи и из љубави, и њиме су спашени сви из збега, а његов отац срамоте и ропства. 1796. године, по повратку у Србију, Карађорђе се исповедио и замолио за опроштај, који је од свештенства добио.Карађорђе је убио не само свог оца већ и још једног члана своје породице, свог брата Маринка,тако што га је обесио изнад кућног прага, због оптужби становника Тополе за насилничко понашање.АУСТРО-ТУРСКИ РАТ И ПОВРАТАК У СРБИЈУ: Пред крај аустријско-турског рата, 1787. године, код нас познатијег као Кочина крајина, Карађорђе почиње да ратује на страни Аустрије против Турака. Као подофицир ратовао је не оклевајући да се огледа са непријатељем и убија угледне турске јунаке. Средином 1791. закључује се мир, Карађорђе добија унапређење и медаљу за храброст и одмеће се у хајдуке, где предводи велику хајдучку дружину. До опадања хајдучије долази 1793/94. године и Ђорђе се повлачи и живи мирно са породицом у Тополи.

АктивизаМ

ПРВИ СРПСКИ УСТАНАК: Крај 18-ог и почетак 19-тог века доноси повећање зулума који су Турци чинили над српским народом. Огромни намети, самовоља и терорисање народа од стране Турака и јањичара, гушење сваког отпора доводе до удруживања српских великаша и договорима око побуне. Повод за Први српски устанак био је крвави догађај, познат као сеча кнезова. О томе је певао Филип Вишњић у чувеној песми Почетак буне против дахија. Посецањем виђенијих српских глава, Турци су хтели да заплаше српски народ и онемогуће устанак за који су знали да се спрема.На народном збору у Орашцу. Карађорђе је изабран за вођу устанка и тако је стао на чело измученог српског народа у борби против Турака. Не може се тачно рећи када је одржан збор у Орашцу, али се узима најчешће помињани датум, а то је Сретење Господње, 15. фебруар 1804. године (2. фебруар по старом календару). Карађорђе је лично обилазио народ и договарао са осталим вођама ток борбе и припреме за устанак. Као строг и доследан, уживао је ауторитет у народу и међу другим вођама. Остало је записано да су га се плашили због преке нарави и због спремности да без компромиса дође до циља. Иза њега су остале многе победе често над бројнијом и опремљенијом турском војском: Иванковац, Мишар, Нови Пазар, Варварин...

СЛОМ УСТАНКА: Након мира у Букурешту долази до неслоге међу људством што се одразило и на деловање и акције народа. Карађорђе увиђа да је даља борба узалудна и одлучује да 1813. године побегне у Аустрију, али се 1816. придружио грчком покрету у жељи да настави борбу за протеривање Турака. Следеће године је дошао тајно у Србију како би се са Милошем Обреновићем договорио о заједничкој акцији, али је по Милошевој наредби убијен у ноћи између 13. и 14. јула 1817. године у селу Радовању код Велике Плане.

НАПОЛЕОН О КАРАЂОРЂУ: На питање ко је највећи војсковођа француски император Наполеон је одговорио: „Лако је мени бити велики с нашом искусном војском и огромним средствима, али далеко на југу, на Балкану, постоји један војсковођа, изникао из простог сељачког народа, који је окупивши око себе своје чобане, успео без оружја и само трешњевим топовима, да потресе темеље свемоћног османлијског царства и да тако ослободи свој поробљени народ. То је ЦРНИ ЂОРЂЕ и њему припада слава највећег војсковође!”.

О ДАТУМУ РОЂЕЊА: Дан Карађорђевог рођења није забележен нити је касније, од његових савременика, записан. Чудно је да се ни година не зна, односно у одређивању његовог годишта се лута читавих осамнаест година, од 1752. до 1770. године. Такође је чудно да се не помиње ниједан верски датум, што је било уобичајено, везан уз рођење. Поготово што је он био у песмама опевани јунак и вођа народа, у његовој близини су били скоро сви писмени Срби тог времена а ни светске енциклопедије се не слажу око

АктивизаМ

претпостављеног датума.Тако се 1766. година, односно 3. септембар 1752. године појављују у западноевропским енциклопедијама,у совјетској 1752. година, у америчкој 1752/1762., а у домаћим изворима као највероватнија се помиње 1768. година. Према Јанићију Ђурићу, Карађорђевом личном секретару, Карађорђе је рођен 1752. године.Међутим, уз име Карађорђа се пре везују приче о небеским појавама када је рођен. Тако се помиње светлост на небу и дуга преко неба усред ноћи. Једини писани траг за времена Карађорђевог живота у коме се помиње дан рођења је писмо руског посланика у Београду Родофиникина када обавештава свог претпостављеног да га је "... Црни Ђорђе позвао у село удаљено сто врста на Ђурђиц да прославимо дан његовог рођења и имендан". Наиме, често је детету давано име по празнику на које је рођено. Ђурђиц је по грегоријанском календару 3. новембра, односно тада по јулијанском 14. новембар.Упоређивањем датума пролазака појединих комета преко неба Србије тих година, постоји неколико кандидата. Међутим, Халејева комета јесте била најсјајнија 13. марта 1759. године, али то није близу Ђурђица већ пре Ђурђевдана. Једна комета је била чак и сјајнија од Халејеве, али се појавила 11. јуна 1758. године што такође не одговара Ђурђицу. У сваком случају и у 1758. и у 1759. години се на небу појавила комета која је могла привући пажњу сведока рођења Ђорђа.

Слава великом Вожду!

Написао: Слободан Ђукић

ПРЕДСЕДНИК СРПСКЕ ВЛАДЕ ГЕНЕРАЛ МИЛАН НЕДИЋ

НАПИСАО: САША ГАЧИЋ

На Радио Београду изјавио је да он у животу нема више ништа сем Србије и стога је одлучио да оснује Владу националног спаса уз помоћ немачког заповедника Вермахта Хајнрих Данклемана. У Владу је позвао најугледније људе.

Први потез који је Недић предузео као председник био је да освести Српски народ ко су његови прави непријатељи. Са тим циљем организује велику анти-масонску изложбу у Београду, прву те врсте у свету, на којој су кроз слике приказана сва зла јудео-масонске светске завере. Присуство изложби обавезно је за све ученике свих школа и гимназија, а излазе и поштанске марке Србије са мотивима анти-масонске изложбе.

Да ли је генерал Милан Недић спасилац Србије или њен џелат? Милан Недић је рођен 1878 ,2. септембра 1878. године у Гроцкој од оца Ђорђа, среског начелника и мајке Пелагије, учитељице. Порекло породице Недић је од браће Глигорија и Димитрија Недића, двојице српских јунака из боја код манастира Чокешине у Првом Српском устанку. Мајка Милана Недића је унука кнеза Николе Станојевића и праунука кнеза Станоја из села Зеоке код Лазаревца. Његов отац је рођен у Орашцу 1833 и био је веома утицајан човек,треба напоменути да се више пута женио и да је Милан Недић његово дете из 3 брака ! За време боравка у Гроцкој рођен је Милан ,убрзо затим већ 1893 године остаје без оца,и бригу над њим преузима мајка Пелагија,којој је животни сан био да њен син постане официр и да га види у униформи Краљевине Србије !Кажу да је Наполеона познавао боље од сваког Француза и док су његови другови ишли за лоптама и пецали на језеру,Милан је читао књиге и ишао у позориште.То је за њега био најбољи начин да свој живот назове савршеним. Гимназију је завршио у Крагујевцу и 1895. уписао Нижу школу Војне

академије.Његова војна каријера ишла је нон-стоп узлазном линијом 1910 године био је мајор,а већ 1913 године постао је потпуковник ! Учествовао је у првом и другом балканском рату на бојишту близу Бугарске границе, а због својих херојских дела и храбрости (и поред свог високог чина помагао је војницима носећи носила са рањеницима) одликован је са неколико медаља! 1915 године, током Првог светског рата је унапређен у пуковника и служио је у генералштабу као најмлађи пуковник у српској војсци. Током српског повлачења преко Црне Горе и Албаније од новембра 1915. до јануара 1916, његови војници су чували одступање српске војске. Године 1916. је именован за ордонанс-официра краља Петра I. У септембру 1918. командовао је Пешадијском бригадом Тимочке дивизије приликом пробоја Солунског фронта. 1920 код њега у канцеларију ушла је једна хрватска делегација која му се улизивала и молила да нешто среди са Александром Карађорђевићем како би Хрватска добила своју државу која би се простирала од Загреба до Шибеника ! На то им је Милан Недић одговорио да ако,случајно 2 Маја прогласе хрватску републику, да после тога хрвати као народ више неће постојати и истерао их из своје канцеларије ! Уз повике "Губо рђава,губо рђава,зашто Трумбић није у Версају изнео да желите своју државу,зашто ? Зато што сте ништавна рђа ! Хтели сте да будете на страни победника ! Марш и да вас моје очи никад више нису виделе !" У чин дивизијског генерала је унапређен 1923. и коначно у чин армијског генерала 1930. године. Између 1934. и 1935. био је начелник Главног генералштаба југословенске војске. Да је Милан све више и више напредавао у свом животу доказ је да му је кнез Павле 1939 дао да буде Министар војске и морнарице у Краљевини Југославији , али већ 6. новембра 1940. године,Милан Недић је смењен са тог положаја због свог Германофилства. За време Априлског рата генерал Недић је командовао јединицама Треће армије на простору Македоније и покушао да спречи делове 12. немачке армије да прођу из правца Бугарске. Тај фронт је убрзо пробијен и Недић је морао да се повуче ка унутрашњости Србије. У расулу је био један од ретких генерала који није доспео у заробљеништво. Од 1941 године његов живот доживљава многе нелагодности и бива уништаван из дана у дан . Једног сунчаног поподнева испред његовог стана у Београду дошла је немачка делегација и саопштила му да је у експлозији на Смедеревској тврђави Милан изгубио сина јединца Владимира и трудну снаху,очевидци причају како су и представници Трећег Рајха плакали колико је то био жалосан призор када су обавестили Недића о овој несрећи. Упркос томе, он је нашао снаге да донесе најважнију одлуку у свом животу, за себе и за свој народ.

На Радио Београду изјавио је да он у животу нема више ништа сем Србије и стога је одлучио да оснује Владу националног спаса уз помоћ немачког заповедника Вермахта Хајнрих Данклемана. У Владу је позвао најугледније људе, достојне свог великог историјског задатка: за министра

унутрашњих послова поставио је Милана Аћимовића, предходног председника комесарске управе, за министра народног здравља и социјалне политике уваженог доктора Јована Мијушковића, за министра ПТТ армијског генерала Јосифа Костића, за министра просвете Велибора Јонића, а у владу је ушао и Александар Цинцар-Марковић, предратни министар дипломатије који је потписао Тројни пакт. За управника града Београда поставио је Драгомира Јовановића, за команданта Српске Државне Страже Боривоја Јонића, а за команданта Српског Добровољачког Корпуса легендарног пуковника Косту Мушицког. Јунак из првог светског рата, вођа топличког устанка Коста Пећанац, формира четничке одреде и ставља их на располагање другом јунаку из истог рата, генералу Милану Недићу. Територија над којом се простирала Недићева Србија била је територија Србије из 1913. (после Првог балканског рата), увећана за Банат над којим српска влада није имала фактичка овлашћења већ су тамо владали фолкс-дојчери. Недић полаже заклетву 29. августа 1941. године, након чега је интонирана нова химна „Ој Србијо, мила мати“.

Први потез који је Недић предузео као председник био је да освести Српски народ ко су његови прави непријатељи. Са тим циљем организује велику анти-масонску изложбу у Београду, прву те врсте у свету, на којој су кроз слике приказана сва зла јудео-масонске светске завере. Присуство изложби обавезно је за све ученике свих школа и гимназија, а излазе и поштанске марке Србије са мотивима анти-масонске изложбе. Доносе се расни закони по којима сва имовина јевреја постаје имовина Србије. Недић оптужује Енглезе да су организовали пуч 27. марта који је увео Југославију у рат са Немачком са којом је управо потписала пакт, и са насловне стране новина Ново Време поручује: „Енглези су највеће варалице и лопуже!“. Он позива све Србе на јединство и сарадњу са немачком војном силом како би се спречила даља страдања народа али и како би се окренули борби против још опаснијег непријатеља који је претио да уништи и сам дух Српског националног бића: бољшевизмом. Од Немачке заузврат тражи да прекине са свим репресалијама над српским народом осим над кривцима за нереде као и да спречи даље сатирање Српског народа у пределима окупираним од Мађарске, Бугарске, Албаније и тзв. НДХ (од овога је резултата имало само у односу на Мађарску, где су већ 1943. процесуирани и осуђени на смрт одговорни за Новосадску рацију над Србима почетком '42 као и у деловима НДХ под италијанском контролом, а у осталим земљама се варварства тих народа над Србима никако нису могла обуздати).

Први резултати Недићеве политике се осећају: из немачких логора за ратне заробљенике враћају се Српски официри заробљени у Априлском рату, јер Немачка Србију више не сматра непријатељском државом. Недић шаље припаднике СДС и СДК у рашку област где су муслиманске јединице на челу са злогласним Аћиф-ефендијом вршиле терор над Србима. Српске снаге побеђују муслиманске и муслимани пред њима беже у Босну. Затим крећу у офанзиву против

партизана и који су подигли „устанак“ наносећи тешка страдања Српскоме народу. Уз помоћ немачких снага ред и мир успостављени су до краја године, нажалост уз тешке злочине немачке окупационе војске које Недић није успео да спречи. До напада национал-социјалистичке Немачке на Совјетски Савез у окупираној Србији је владао ред и мир, што је омогућило примање великог броја избеглица, углавном српског порекла, али такође и много Словенаца, укључујући и Милана

Кучана, који је био дете у то време. Око 600.000 одраслих и око 86.000 деце из западних делова Југославије које је контролисала колаборационистичка Независна Држава Хрватска (у данашњој Хрватској и Босни и Херцеговини), као и 150.000 Срба са Косова и Метохије, десетине хиљада Срба из Срема и Бачке (последња под контролом Хортијеве Мађарске), и 20-30.000 Словенаца и Хрвата.

Недић се затим окренуо унутрашњој политици. Хапси све оне који су користили ратно време за корупцију и богаћење, јавно их понижава и шаље у бањички логор. Оснива се Српска Заједница Рада, државни синдикат по узору на Немачку и Италију, као и омладинска организација. Његовим говорима у Крагујевцу и на стадиону Краљ Петар први у Београду присуствују хиљаде људи који га дочекују машући српским заставама. Са радија одјекују његове речи: „Српски народ жели да србује“. У Недићевој Србији упркос рату и тешкој економској ситуацији цветао је културни живот. Ради биоскоп, позориште, опера у коју долазе и оперски певачи из Немачке, школе (касније су сви запослени у овим институцијама злостављани од комунистичке власти а неки чак и ликвидирани). Српска академија наука на челу са А. Белићем отпочиње капитални пројекат: велики речник Српскога језика, први још од времена Вука Караџића. Овај речник је после рата настављен под именом српско-хрватски, затим опет Српски и до дан данас није завршен. Живот почиње да се враћа у нормалу. Инфраструктура порушена у немачком бомбардовању, обновљена је. 100.000 српских радника отишло је на добровољни рад у Трећем Рајху, у потпуности плаћени и под истим условима као и радници из земаља тројног пакта.

Као добар човек, Милан Недић је имао милости и према својим непријатељима. Наредио је да се оснује прва болница те врсте на Свету која се бавила одвикавањем српске омладине од комунизма, прича се да је Милан Недић спасао око 40.000 Хиљада младих Срба и Српкиња са ножа четника и метка Димитрија Мите Љотића, који су желели то да реше по кратком поступку. Спасавао је чак и неке јевреје и цигане, углавном само оне који су се у Првом Светском Рату борили у Српској војсци, издајући им потврде да су Срби.

1943. године, Италија капитулира и мења страну у рату а Совјети отпочињу велику офанзиву. Недић предвиђа комунистичку инвазију и узвикује „Европу брани Немачка!“. Недићев официр Страхиња Јањић окупља дивизију добровољаца и полази на источни фронт, мада се у историји овој дивизији губи сваки траг и сматра се да није учествовала у борбама или да је придружена некој другој немачкој јединици. Српски добровољачки корпус постаје СС Српски добровољачки корпус. Након капитулације Италије 1943. године, Недић увиђа прилику да исправи неправду нанету Србији. Пошто је тзв. НДХ проширена на територију Далмације која је до тада припадала Италији, Недић тражи да се делови Босне и Херцеговине, где усташка власт није имала никакву контролу и где су наизменично владали партизани и четници, као и Црна Гора и Косово, припоје новој држави Све-Србији. Када је у лето 1943. године, кад и остале вође балканских земаља (Цар Борис, Анте Павелић...) посетио Хитлера, он је то тражио од њега верујући да ће се у том случају народ на тим територијама смирити и признати његову власт, срећан што се ослободио усташа. То ипак није реализовано, због хаотичне ситуације на терену, иако има података да је Хитлер, згрожен усташким зверствима, планирао након што добије рат да преиспита границе НДХ и казни Павелићеве усташе.

Али 1944. године, Енглези и Американци бомбардују Србију и наносе незапамћене људске губитке. Погођено је чак и породилиште. Дражини четници проналазе и спасавају америчке пилоте и помажу им да побегну из земље уместо да их предају Српској власти. Дана 4. октобра 1944, Недићева влада је распуштена, а он је 6. октобра, заједно са већином својих министара, пребачен, по одлуци Немаца, из Београда у аустријски град Кицбил. Кицбил је било место где су биле смештене све владе чије су земље Немци окупирали. Британске снаге су га предале југословенским снагама 1. јануара 1946. године, које су га зверски ликвидирале избацивањем кроз прозор затворске ћелије.

Милан Недић је за живота објавио своје три књиге: „Српска војска и солунска офанзива“ и „Српска војска на Албанској Голготи” и „Краљ Александар Први Ујединитељ”.

ПРОЦЕНИТЕ САМИ КО ЈЕ И ШТА ЈЕ МИЛАН НЕДИЋ!

Написао: Саша Гачић

ПРИЈАТЕЉСКЕ ПАРТИЈЕ: НАЦИОНАЛНИ ФРОНТ, ФРАНЦУСКА

НАПИСАО: ЛУКА ПУШИЋ

Данас у неким предграђима Париза осећаћемо се више као да смо у Алжиру или Мароку. Таквим деловима града господаре криминалне банде африканаца, које пљачкају и нападају француски народ. Држава не само да не ради ништа по овом питању, већ у складу са политиком „позитивне дискриминације“ привилегује људе афричког порекла при запошљавању и школовању. Али уместо да их то учини узорним грађанима, они најчешће остају при својој првобитној природи. За сва зла која учине правдају се својим културним разликама, што држава толерише како би избегла да се обележи као расистичка

У наредних неколико бројева изнећемо вам репортаже о партијама у другим европским државама, које су по својим идеолошким схватањима блиске нама. Осим тога већина ових партија су врло наклоњене Србији и Српском народу па су нам због тога посебно значајне, јер је званична политика ових земаља углавном анти-српска. У овом броју моћи ћете да се информишете о француској партији Национални Фронт. То је трећа партија по снази у Француској, иза Саркозијеве странке УМП и социјаличке СП. Национални Фронт се залаже за француски национализам, економски протекционизам и инсистира на стриктном поштовању реда и закона. Он се строго противи имиграцији, глобализацији, хомосексуализму, абортусу и еутаназији. НФ има 3 места у европском парламенту али ниједно у француском, због већинског изборног система који даје предност двема највећим странкама.

Национални Фронт многи сматрају екстремно десничарском партијом, али њихов функционер Ален Сорал каже: "Левица која се бори за социјална права и брани права радника, и левица која брани права хомосексуалаца нису исте. Десница капитала и финансија није иста као и десница

културе и вредности. Ту настаје замка када се пита да ли сте левичар или десничар. Наш одговор је да смо десничари када је реч о вредностима и левичари када је реч о социјалним проблемима."

Да бисмо разумели како се оваква странка развила управо у Француској, морамо знати да је од свих европских држава, Француска највише захваћена губитком националног и културног идентитета. Највећи узрок тога је огроман прилив становништва из Африке (највише из бивших француских колонија), које има изузетно висок наталитет. Ово становништво не само да одбија француске традиције и начин живота, већ буквално присиљава Французе на начин живота сличан афричком. Данас у неким предграђима Париза осећаћемо се више као да смо у Алжиру или Мароку. Таквим деловима града господаре криминалне банде африканаца, које пљачкају и нападају француски народ. Држава не само да не ради ништа по овом питању, већ у складу са политиком „позитивне дискриминације“ привилегује људе афричког порекла при запошљавању и школовању. Али уместо да их то учини узорним грађанима, они најчешће остају при својој првобитној природи. За сва зла која учине правдају се својим културним разликама, што држава толерише како би избегла да се обележи као расистичка (слично као код нас са циганима, само у Француској ових има још више и још су агресивнији). Имена Мухамед, Абдулах или Калед ускоро ће бити чешћа у Француској него Франсоа, Пјер или Жорж. Они сатиру све што је француско, европско и хришћанско и траже да њихове жене носе хиџаб и ферецу а да се подижу џамије са минаретима. Масовна имиграција довела је и до значајне измене расне структуре Француске, па данас неко ко тек открива свет би на основу гледања телевизије (спортских садржаја, музичких такмичења попут Евровизије итд) донео закључак да се Француска налази негде у Африци а не у срцу Европе.

Оснивач Националног Фронта је Жан-Мари Ле Пен. Када је основао своју партију, 1982. године, имао је намеру да створи јаку политичку снагу која ће се заснивати на „одбијању декаденције и заштити од тоталитарне идеологије“ при чему је мислио на комунизам, који је тада био највећа претња Европи. Након пропасти комунизма, Ле Пен се борио за

независност француског народа у односу на амерички утицај споља, и у односу на страни досељенички утицај изнутра. Највећи успех Ле Пен је остварио 2002. године када је ушао у други круг председничких избора против Жака Ширака, од кога је изгубио зато што су све остале политичке партије подржале Ширака. Ле Пен је осведочени пријатељ Српског народа а проглашен је и за почасног грађанина Земуна у време када су том општином управљали радикали. Данашња председница НФ је његова ћерка Марин Ле Пен, адвокат по професији, која је на управо одржаним председничким изборима у Француској освојила треће место и која доследно наставља политику своје партије.

Марин Ле Пен оптужује водеће две партије (чији врх назива „политичком класом“) да опстају на власти захваљујући финансијској помоћи крупног капитала који је истински владар Француске, и који намеће свој систем вредности. Николу Саркозија назива лажовом. Она поручује: „Француска мора да се врати поново својим вредностима хуманизма који су сада шибани од оних који су се ставили у службу златног телета. Ја имам амбицију за Француску да се поново врате часне вредности исправности, храбрости, истрајности, које се, како је то суштински говорио генерал Де Гол, не мере у односу на берзанске вредности.“ Двопартијски систем, који покушава да се наметне у Француској (исто као и у Србији), је једно од обележја англо-саксонске политичке традиције. То није случајно, јер је управо у САД и у Британији најјача моћ крупног капитала, који захваљујући томе што финансијски утиче на обе велике странке деценијама па чак и вековима остаје недодирљив. Насупрот томе, док се капиталистичка класа све више богати, француски народ, посебно у мање развијеним регијама, из године у годину све лошије живи.

Национални Фронт залаже се за укидање Европске Уније, за коју сматра да је највећи непријатељ Европе и инструмент којим амерички финансијски центри моћи желе да подјарме све европске народе. То се ради тако што се преко ЕУ, која је само „политичко дорастање НАТО пакта“, европским народима намеће америчка идеологија (либерализам, масовна политика имиграције, ишчезавање култура, јединствени начин живота инспирисан америчким). Европском Унијом не владају грађани њених чланица, већ једна псеудо-елитна управљачка класа која се ставила у службу светског капитала. Уместо ЕУ, Национални Фронт заговара савез европских држава које би задржале свој суверенитет и унутрашње уређење у складу са националним посебностима. На челу ток блока држава НФ види Русију. Марин Ле Пен сматра да у ослобођењу европских народа велику улогу могу да имају Русија и Србија. Она каже: „Ако је непорецриво да су Русија и Србија два европска народа, који су дубоким трагом обележили, свака на свој начин, историју Европе, није мање значајно да би било самоубилачки за сваку од ових земаља да се придруже пијаном броду који чини ЕУ. Ако сам ја прва која брани идеју једног европског континента, ратосиљаног својих свађа и која наставља свој пут обележен већ миленијумима, почев од обала Дунава, одакле

потиче највећи део европских народа, ја такође верујем да европски гениј постоји захваљујући разноликости народа који га сачињавају. Међутим, да би удовољили мондијалистичким диктатима, технократи из Брисела морају да убрзају процес акултурације народа и чини ми се добрим да земље попут Србије и Русије измакну том културном убијању. Са моје стране верујем да је одвратни рат 1999., који вам је био наметнут, вођен да би се практично спровеле теорије Самјуела Хантингтона о сукобу цивилизација. Јасније речено, било је потребно Американцима да искористе тренутак када је Русија била слаба, како би исчупала из њеног утицаја православне земље Балкана. У овој хипотези Англосаксонска победа биће тотална ако би се сутра Србија придружила ЕУ. Русија је данас у Европи, последња велика земља која још може да представља контратежу англосаксонској доминацији на континенту, а Србија може да јој помогне одбијајући да се интегрише у ЕУ. Проблем је што се Руси, а што ја могу да разумем, осећају забринутим за одбрану својих моменталних виталних интереса, него за одбрану потлачених европских народа од јармом Волт Стрита. Међутим, у њиховом је интересу да помогну народима Запада да изађу из америчке доминације.“ Она подржава интересе Србије и противи се такозваној независности Косова: „Ја сам од оних у Француској који су били запрепашћени да видимо такозвану независност Косова признатом, између осталог и од моје земље, уз радикално насиље над Резолуцијом 1244 ОУН. Било ми је жао српског народа са којим Француска одржава тесне и дубоке односе већ дуго, као што сам била и скандализована да видим како НАТО бомбардује вашу земљу 1999.“ Подсећа на српско-француско пријатељство које сеже од средњег века а које је било на врхунцу у заједничкој борби у Првом Светском Рату. Одлично познаје Српске обичаје и посебно истиче да јој се посебно допада Крсна Слава као аутентични Српски породични празник.

Што се тиче имиграционе политике, НФ није а приори против сваког досељавања странаца у Француску, већ само против досељавања оних народа који не желе да се уклопе у француско друштво, посебно из арапских и афричких земаља. Међу тим становништвом јављају се и такве појаве као полигамија, па чак и муслиманско „убиство из части“. Француско друштво је било запрепашћено када је један муслиман убио медицинског техничара, зато што је тај техничар у болници видео његову жену без мараме око лица. Један мање драстичан, али подједнако симптоматичан пример је био када је неколико француских држављана алжирског порекла јавно спалило заставу Француске. Марин Ле Пен каже: Ја констатујем да је Француска примила бројне странце на своју територију током пуно година: Пољаке, Италијане, Русе, Србе, Шпанце, Португалце, итд. И да не само да ти имигранти нису никада представљали истински проблем интегрисања, већ да су се, напротив, они осећали савршено поштовани у овој земљи, тако да су је често на крају осећали као своју. Заузврат, од шездесетих година, масовна политика

неконтролисане имиграције из Африке и Азије успостављена је у Западној Европи, и нарочито у Француској, и може се процењивати данас пропорција ових странаца на 12 и 15 милиона, највећим бројем муслимана, у нашој земљи, на укупно 64 милиона становника. За сваког непристрасног посматрача је очигледно да не постоји никаква воља за интегрисањем код незанемарујућег дела тих популација, које напротив настоје да наметну свакодневно свој начин живота, своју културу и своју религију. Другим речима, ми управо припремамо нова Косова у нашој земљи. Што се тиче младих имиграната који су добили француско држављанство и који пале заставу наше земље, ја не познајем ни једну земљу у свету која би прихватила то стање ствари без реаговања. У једној нормалној држави, очито је да странац који је стекао националност земље у којој живи, мора да поштује симболе, као и живот и обичаје њених становника. Ако их не поштује, изгледала би ми нормална могућност преиспитивања националности која им је додељена.“

Једнак проблем са губитком националног идентитета Француска има и у домену школства. Министарство образовања недавно је предложило реформу школства по којој би француска историја постала изборни предмет. Марин Ле Пен ово сматра скандалозним, и пита се да ли ће можда као алтернативан предмет историји великог народа као што је француски, бити предложен предмет „Историја Судана“ или „Историја Малија“. Недопустиво је и то што је учење француске химне, Марсељезе, избачено из обавезног наставног програма у школама. Ле Пенова каже да за неколико деценија просечан Француз неће знати своју химну. Када је то рекла на једном предизборном митингу, била је прекинута од узбуђене масе која је устала и запевала тонове француске химне. Орило се: „На оружје, грађани! Формирајте батаљоне!“, као да се полази у рат, а не на изборе. Јер заиста сада су избори једини могући рат против класе која је поробила европске народе па међу њима чак и француски.

У сваком случају, сваки даљи успех Националног Фронта може радовати не само француске патриоте, већ све национално и социјално свесне људе у Европи. Па се онда можемо надати да ће врло ускоро доћи до њиховог доласка на власт у Француској, па да као што је из Француске 1789. године кренуло свргавање старог аристократско-клерикалистичког поретка, да ће и сада из исте те државе отпочети обрачун са владавином берзанско-банкарског капитала.

Написао: Лука Пушић

ХЕРОИЗАМ И БОРБЕНА СНАГА

НАПИСАО: ВУКАШИН ЛУТОВАЦ

Херојски патријахализам развио се природном потребом као нарочити животни и друштвени облик; ван тог оквира не би могло бити живота ни опстанка.Сви идеали такве средине морали су се развити само ка једном циљу: неустрашивој храбрости и истрајности отпора.Ми Срби данас треба да се вратимо тим идеалима, борбени и херојски квалитет морамо ценити изнад свега.

Овом темом су се бавили многи наши научници, тако да се о томе нема шта ново рећи. Али је потребно да се једним краћим прегледом да добра основа за даље детаљније истраживање овог више од етнопсихолошког феномена. О том феномену опширније и дубље су писали Јован Цвијић и Владимир Дворниковић. Значај и величина њиховог доприноса науци је неизмеран. Тако да ћу ја само прећи преко онога што су они записали и проучавањем закључили.

Једна од највеће антитезе великог периода наше историје је раја-хајдук. Од великог етнопсихолошког и карактеролошког значаја: раја представља елемент пасивног трпљења и чекања, док хајдук отпор, побуну и освету. Ореол »добрих хајдука« из борби за слободу има, по мишљењу Дворниковића, дубљег смисла у већ наведеној антитези: корелација и узајамно допуњавање феминалног и маскулиног принципа у историо-биолошкој целини народа.

Тешко је рећи који је облик код нас примарнији, активна борба или пасивно трпљење. Закон ритмике: епохе борбе, крајњих напора и одрицања одмењивале су се релативно мирним епохама чекања и пребирање нове снаге. Било је и периода дубоке заспалости, када је Србин у тим периодима личио на миран вулкан за који се никада не зна хоће ли се и када ће се изнова пробудити.

Тај континуитет виталне снаге, прекривен привидно мртвим епохама, специјалне су ознаке балканског жилавог етничког континуитета и закон балканске историјске ритмике. Занимљив су пример Бугари, код којих је та црта још видљивија него код нас. У средњем веку, пре турске најезде, Бугари су неколико пута привидно обамирали, онесевешћени византијском песницом, али су се увек поново враћали свом етничком и политичком животу. Нагли успони бугарске

државе могу се тумачити монголским ратничким духом. Многи аутори нам показују нератнички карактер старих Словена.

Балканско тло и његова традиција, стапање са староседеоцима и нова животна средина извршили су у психи и карактеру Јужних Словена дубоке промене које су у својим радовима и истраживањима приказали Цвијић и Дворниковић, као најбитнију трансформацију у историјскомбићи Јужних Словена. Примањем хришћанства тај процес трансформације није заустављен. Настављен је и Турском епохом.

Рацел наводи пример Монгола централне Азије, чији је ратнички дух био угушен религиозним, што код нас Словена никако није било могуће. У доба формирања српске државе и цркве, Срби се у Европи сматрају као ратнички народ. Многи европски научници, као нпр. Јиринчек, приказује Србе средњег века као народ вешт у ратовању. Витешке игре и лов били су најомиљенији начин забаве нашег, а и осталог европског племства. Да не дође до забуне, Срби нису тражили борбу ради борбе. Велика хероизација Срба, а и појединих других Јужних Словена, прерушавање у балканско-источњачки модел са вечитим арсеналом пушака и ножева за појасом, био је одговор завојевачким Азијатима. У борби са Азијатом Србин је и сам добио вид Азијата. Довољно је замислити слику човека хајдучког типа са танким, грациозно повијеним, али опасним и подмуклим оријенталним оружјем (јатаган), слабо подсећа на старе Словене.

Главни представници наше хероизације, Црногорци, постали су етнолошки слични са Арбанцима, старим балканским ратницима трако-илирског типа. Свест о првобитној разлици, словенској питомини и арнаутској дивљини и крволочности, остала је будна међу старим црногорским племенима. Мемори Марка Миљанова, неки мисле великог албанофила, говоре баш у том погледу. Јован Цвијић сматра да динарска плаховитост није исто што и арнаутска дивљина и крволочност.

Херојски патријахализам развио се природном потребом као нарочити животни и друштвени облик; ван тог оквира не би могло бити живота ни опстанка.

Сви идеали такве средине морали су се развити само ка једном циљу: неустрашивој храбрости и истрајности отпора.

Ми Срби данас треба да се вратимо тим идеалима, борбени и херојски квалитет морамо ценити изнад свега. Све што стварамо мора да буде херојског високог моралног духа. Филозоф и пророк са Цетиња, херојског патријахализма, Његош, подигао је култ јунаштва до религије и мистике: »Јунаштво је цар зла свакојега – А и пиће наслеђе душевно – Којијем се пјане покољење.«

Читава средина, до последњег детета, учествовала је у моралном притиску и формирању тог идеала. Тако мора бити и данас. Најлакше је свој кукавичлук гајити иза кукавичлука већине. Први органски облици херојско-патријахалног друштва узмакли су касније пред неким друштвеним појавама. Јуначке врлине не дајемо само Црногорцима, велики део нашег народа од динарског соја развио се у истом смеру. Дуго је требало да Србија створи модерну војску, која је, иако малобројна, стекла велики углед у ратовима. Брзина и надљудска издржљивост српског војника у Балканском рату задивила је и изненадила Европу, а да и не говоримо о слави коју су Срби стекли у Првом светском рату. Безброј је примера о свесној пожртвованости српских војника, о жилавој упорности српског борбеног духа који није у најтежим тренуцима, ни усред неуспеха клонуо . Колико је само борбене, моралне снаге (моралне више него војничке) требало за албански екзодус.

То је једини пример у светској историји да преостало језгро војске и народа емигрира и води рат даље, после пропасти државе, без сопствене територије. Када се српском војнику покаже привидна апатија или недисциплина, у души он остаје непоколобљив и спреман на борбу до последњег даха. Свесна жртва је исто одлика српског војника.

Цвијић нам говори како су се у току Првог светског рата јављали српски официри и војници са жељом да се што корисније жртвују за отаџбину.

Данас када преовладава саможивост и кукавичлук међу српским родољубима, који не познају тај урођени нагон за пожртвовањем, људи херојског и пожртвованог духа ће им изгледати као чудаци и занесењаци и опчињени неким застарелим идеологијама. Зар љубав према народу и својој отаџбини могу бити застарели идеали?

Некада је омладина од 15 до 16 година била захваћена овим традиционалним духом, а да не говоримо о војницима. По својој снази и димензијама, мали народ, уз то и распачан, Срби су развијали одбрамбени дух. Срби су народ који је увек само бранио своје право на живот, самосталност и слободу. Ратнички карактер Срба изазван је невољом, а не експанзивним, агресивним, освајачким инстиктом. Србин остаје на своме и брани своје.

Срби, сви без разлика, а нарочито они из брдских предела, храбри су и издржљиви ратници. Има народа јачег борбеног елана, али истрајнијег у отпору тешко се може наћи.

Развијајмо хероизам и борбену снагу!

Написао: Вукашин Лутовац

АктивизаМ

ЗЛОЋУДНОСТ ДЕМОКРАТСКОГ СИСТЕМА

НАПИСАО: ОБРАД КОМАЗЕЦ

Демократске земље су чиниле највеће злочине у новије доба . У њима предњачи антинационално уређена демократска држава , сједињене америчке државе . По њиховим доктринама , они имају право да уводе демократију у сваку државу на свету . Тим увођењем демократије су начинили небројене злочине . Ником данас не пада на памет да забрани ове вере због "поука из историје" , и због "злодела од стране носиоца тих религија". Ником данас не пада на памет да забрани комунизам , и демократију због "поука из историје" , и због "злодела од стране тих идеологија" .

Каже се да је у демократији дозвољена слобода мишљења , и свако може да има своје верске и идеолошке погледе на свет .Међутим то је гнусна ЛАЖ . Светом данас влада демократија , тј демократски режим , јер она није ни близу прокламоване демократије . Та прокламована демократија је за неког можда праведно решење , исто тако је за неког праведан прокламовани комунизам , за неког је то Фашизам , а за неког нешто друго . Гледајући данашњу стварност приметиће се да су сви системи власти неки од облика демократије . Тако имате демократско ропство , демократски феудализам , демократски капитализам , демократски либерализам , демократски монархизам , демократски анархизам , демократски комунизам , и остале неспојиве са смислом Демократије . У избор вам је дат сав спектар различитости условљен проласком кроз демократско сито . То није ништа друго него демократска подела света , где су чак власт , и опозиција , држећи се тих начела у сталном договору . Данас је забрањено оснивање организација , и партија које су Национал Социјалистичке , и оних које су Фашистичке . То се правда "поукама из историје" , и због "злодела од стране тих идеологија" . Каква глупост !!! По томе би могли да забранимо католичку цркву због верских ратова у којима су страдали милиони људи , исто важи и за муслимане . Морам да поменем и инквизицију , спаљивање најумнијих људи на ломачи , покоље хришћана "јеретика", "секташа" , а нарочито староверaца које су ови погрдно називали "пагани". Могли би да забранимо и Комунизам због свих зала које су његови следбеници чинили широм света . Тај комунистички режим је само у Русији направио таква злодела да је то довољно за његову забрану за сва времена . Десетине милиона Руса су убијени , слично се дешавало и у осталим земљама под комунистичком власти . Демократске земље су чиниле највеће злочине у новије доба . У њима предњачи антинационално уређена демократска држава , сједињене америчке државе . По њиховим доктринама , они имају право да уводе демократију у сваку државу на свету . Тим увођењем демократије су начинили небројене злочине . Ником данас не

пада на памет да забрани ове вере због "поука из историје" , и због "злодела од стране носиоца тих религија". Ником данас не пада на памет да забрани комунизам , и демократију због "поука из историје" , и због "злодела од стране тих идеологија" . Зашто !?!!?? Да је правда , било би забрањено све шта може да се квалификује на начин како квалификују забрану на пример за НС , и Фашизам , или би стварно били дозвољени сви облици идеологија .Они на тај начин само прокламују неке идеје о једнакости , све из разлога да привуку најшире масе које требају да им дају легитимитет , а у ствари су параван за чинење злодела .

Написао: Обрад Комазец

РАТНИЦИ И ДУХОВНИЦИ

Само ратнички народи кроз векове и светове стварају високу духовност!

Само ратнички народи стварају узвишена уметничка дела којима се и Пра Васељена диви!

Само ратнички народи могу да изнедре нову духовну науку за све будуће векове!

Само ратнички народи имају и прошлост и будућност!

А прошлост и будућност имају зато што су чврсто утемељени у садашњости, у Вечноме Сада!

Сви здрави и крепки и животни народи имају здраву и животну и јаку државу.

Здрава и јака и крепка држава почива на двема здравим и јаким и крепким кастама – на касти ратника и касти духовника!

Тамо где посвећени ратници чувају границе државе и народа, онамо се и рађају синови светлости и настају велика дела Духа Стварања.

Река која има јаке и камените обале, никада се неће разлити у мочваре и мртваје!

Вода ће у тој реци вазда бити здрава и бистра, и пуна различног живота.

Учење да смо сви једнаки, дуго је и темељито припремано у тајним одајама синова мрака, који желе да буду једини господари овога света.

Сви смо различити, каже древна мудрост Ведских Белих Срба.

Мудрост старија од свих иних народа који су после нас у чопорима и крдима дошли.

Сви смо различити, зато што је тако Творац пожелео.

Зашто бисмо ми чинили оно што је противно Највишему Закону?!

Само као различити, ми можемо, уистини, постати Једност у Створитеља!

Срби, само у здравој и јакој држави ви можете бити то што јесте!

Само у здравој и јакој држави може да се расцвета Дух Божјега Стварања!

Нема Словесног Народа без здраве и јаке државе!

Народ који нема здраву и јаку државу, постаје лак плен свим иним народима, а у неко доба престаје и бити Словесним Народом!

Срби, вама је од Бога Живога дано да бирате!

Да бирате између Живота и Смрти!

Да бирате између Бесмртности и Смртности!

Да бирате између Светлости и Таме!

Написао: Драган Симовић

ДУХ ЈЕЗИКА – ДУХ НАРОДА

Старо романтичарско схватање да је дух језика у суштини и дух народа полако исчезава и губи на значају. Као што је приметио немачки карактеролог, филозоф и психијатар Лудвиг Клагес да »ниједна друга оставштина народа не може да се мери као документ унутрашњег живота са језиком у погледу јачине и непосредности.« Језик је према том мишљењу схваћен у значењу, као физиолошка целина, заједно са мимичким, физиогномичким и музичким елементима.

Владимир Дворниковић се у дванаестом поглављу свог капиталног дела »Карактерологија Југословена« позива на Хердела и Хумболта, који су ударили у његово време темеље европске »филозофије језика« која касније захваљујући њиховим ученицима прелази у позитивну психологију и социологију језика. Хердер је дао основицу за натуристичко и еволуционистичко схватање језика, али сарадњом психологије народа и компоративне историје језика утврђене су две основне чињенице које мене највише занимају:

1. нема једне опште и заједничке културе свих језика и да према томе никада није постојао неки свељудски прајезик

2. да многи народи и расе, не говоре својим првобитним него од других преузетим или наметнутим језиком.

У морфологији, у облицима језика не огледа се толико психолошка садашњост колико древна старина и ранији развојни стадијуми народа који су језик створили, као и оних који су га преузели и према својој природи преудешавали. Постоје и језичке псеудоморфозе, језика који спадају у неку језичку групу, али нису испуњени духом тога језика, онако како се тај специфични дух испољавао у првобитном стадијуму његовог стварања. Многи наведену појаву виде у данашњем српском језику, који се реформом Вука Караџића удаљио од осталих словенских језика.

Дворниковић као пример узима румунски језик који по својим формално језочким обележјима је романски, али са неким романским или латинским духом тај преузети и преиређени језик нема готово ништа заједничког. У њему се огледају најразличитији етнички и историјски трагови; старобалканских, словенски и разни руги. Само формално припадање некој језичкој групи,не значи и припадање некој језичкој групи, не значи и припадање истој психолошкој и карактеролошкој заједници. Теоретски, можемо дух једног народа проучавати на јзику другог народа. Трагови германскг, готског и лангобардског духа на италијанском, келтског на француском романском језику... Можемо ли оспорити да се дух Прабалканаца, Трако-Илира могао проучавати на нашем језику? Колико је нпр. срски језик утицао на психу и карактер нашег народа?

Чињеница да говоримо једним словенским језиком не мора да занчи да формирањем нашег језика влада неки заједнички словенски језички дух и да је тај дух остао наш народни дух.

»Дух неког језичког типа може да дође и у супротност са духом народа који је услед извесних етногеографскох, историјских и социјалних прилика преузео тај језик. У многе језике унесен је неки сасвим стран етнички и расни дух, и зато карактеролошко посматрање језика не може да се исцрпе у самом филолошком или лингвистичком проучавању језика и његових облика«

Владимир Дворниковић

Данашња лингвистика у пракси о томе не води рачуна. Целокупан начин којим се служи филолошка и лингвистичка наука тако мало може допринети карактерологији. Најдубље психолошке силе које и старим језичким облицима даје нови дух и садржај, померају целе морфолошке окоснице језика и преображавају поједине језичке калупе, остају сасвим ван домашаја лингвистичких и филолошких погледа.

Та многа питања нису строго научна, тако да ни одговоре не треба строго тражити у науци, тј. можемо сматрати да не спадају у строго научни домен. Лингвисти говоре о неколико етапа палатализације које је наш језик прошао у доба прасловенске језичке заједнице, а и касније као издвојени јужнословенски идиом. Читава та еволуција језика, гласовна, обликовна и стилистичка, приказана је супротно, ово је онако, а оно онако... Имамо утисак да се слова и речи сами мењају и скакућу те онако, те овако. Зашто и откуда је све тако? Зашто је штокавски дијалекат пошао својим путем, толико се несловенски издвојио акцентуацијом, говорном мелодиком и ритмиком од чакавског и кајкавског дијалекта, који су остали на старијем степену, са заједничким прасловенским језичким обележјима? Зашто су остали?

На ширу језичку ритмику и мелодику већих говорних целина лингвисти и филолози уопште ни не обраћају пажњу. Музика и инотација језика, уопште не спадају у круг филолошког интересовања. Акценат је само један елемент те шире и дубље! – музичке психе једног језика и народа. Ми који тражимо извесне одговоре од свих тих специјалних признатих наука можемо да констатујемо само то да су, бар за нас, најважнија питања потонула и изгубила се између оштро повучених граница тих наука, и нема науке која би могла да нам да одговоре на те проблеме, јер не спадају ни у једну засебну науку. Посматрајмо балканске језике, сви имају заједничке конвергентне црте, иако ти језици нису у језичком већ само у географском, етничком и етнопсихолошком додиру, апстрахујући од старог платонског индоевропског сродства, као нпр. између белканско-романског, албанског и словенског језика. Не словенска етничка субструктура словенског Балкана не треба да је избила видније ни у гласовном ни граматичком ни стилистичком погледу, па ни у самом

речнику јужнословенских дијалеката. Дух језика једног народа се не може лако приметити обичним лингвистичким, па ни компаративним методама, али тај дух као стваралачка сила ипак оставља свој траг у целом склопу и карактеру језика и његове језичке биолошке и животне функције. Ко има осећаја и слуха може индиректно да наслути и осети, иза многих, иза многих оних дескрипција и констатација коју нам филозофи износе тај дух без проблема. Филозофи нам не дају баш никакво тумачење, зашто већ староштокавски и средњештокавски, а поготово новоштокавски дијалекат, тако чудно и нагло одступају од извесних обележја старословенског, руског, пољског, па и чајкавског и кајкавског дијалекта. Одкуд то нешто страно, несловенско у нашем данашњем књижевном српском језику и дијалекту? То су чак приметили и многи немачки лингвисти и филолози који су се бавили славистиком. Језик савршено словенски по речнику и облицима, али ипак одуховљен мелодиком и ритмиком неке стране, несловенске психе. Шта значи медитеранизација, чиста романска вокализација и нестанак типишних словенских полугласова у штокавском говору? Штокавци су једини Словени који имају пет чистих вокала а, е, и, о, у као нпр. италијански језик... Зашто је нпр. Русима тако тешко да поступно науче акценат, мелос и ритам нашег штокавског говора. Владимир Дворниковић даје пример и описује Немца који добро познаје наш и руски језик, осећа субјективну импресију да између руског и нашег језика, иако су оба словенска, осећа неку дубоку разлику.

Језик представља стару и повезану психолошку развојну целину као ниједна творевина људског духа. У посматрању језика има нечег мистичног, нарочито у романтичарском родољубљу.

»Најчудеснији продукт људског духа, најдивнија и најзагонентнија творевина природе« - ови и слични слогани посматрачког родољубивог чођења одају колико је човек психолог савладан чињеницом да се језик »створен сам од себе«, несвесно и нагонски, као нека необјашњива сила која је »непосредно ушла у човека« - Хумболта.

Када размислимо колико је дубок још животињски биолошки, први корен језика као рефлексивног израза у унутрашњости и средства саопштења, колико се језик асоцирањем звукова са психичким садржајима, уздигао до суптилног средства саопштавања и о најапстрактнијим мислима, а о логичким операцијама које као да немају више никакве везе са првим биолошким кореном постанка језика – постаје нам разумљив и језичко филозофски мистицизам и језичка сфинга која се ничим, ни законима развића, не може да објасни.

Језик није само средство комуникације, како нас данас уче, језик је дијаграм читавог развоја и успона свих елемената духовног човековог организма. У речима и језичким облицима огледају се епохе. Из постанка појединих речи види се како је језичка заједница разумела и проживљавала

ствар у време када је обележавала том речју. Језик преставља ризницу културног блага и разних степена културне еволуције. За народ који већ има неку дужу културну прошлост сви ови трагови у језику постају карактеролошки и психолошки документи, не само мерило његове културне зрелости, него како каже немачки карактеролог Емил Утиц: »Из залиха назива у речи у једном језику можемо створити појам о томе како је тај народ духовно схватао свет око себе... Култура језика зависи од богаства смисла и способности језика да се прилагоди разним потребама«.

Циљ овог текста је да уочимо многострукост фактора који су учествовали у формирању језика, као и сложеност и целокупност психе која се огледа у организму и у елементима језика. Језик већ звуком и уопште својим музичким елементима одаје осећајну страну, ћуд и темперамент човека, боја гласа, нагласак, ритам, брзина, мелодија, оштрина, мекоћа...

У првобитном значењу, у етимолошком корену многих речи, осећа се став човека према појавама и стварима, његова тежња, његова воља као и осећање. Не разум, мисао, него осећања чежње и снови, уопште читав животни стил, огледају се у речима и фразама. Дух језика се не може схватити гласовно-филолошки, ни језичко-морфолошки, него само на основу емоционалне енергије људске душе која разбија освештане форме, уноси одступања од правила, али зато јаче адекватније, изражава стварно душевно стање. Нпр. дух српског језика у Црној Гори. Позната неправилност у падежу: Био сам на Цетиње! Колико то јаче звучи и изражајније од правилног: Био сам на Цетињу.

Психички архаизми избијају најјаче у интелектуалној, логичкој структури језика. Граматичке и логичке – граматичке и психолошке категорије нису исто.

Језик може да буде многострук психолошки, карактеролошки и етнолошки документ. У индивидуалном погледу језик одаје начин и снагу прилагођавања и асоцирања, у колективном и прошлост и садашњост: духовну експресивност колективе које је језик као садржајну шему створила као и способност да се њоме служи и да је даље развија. Колективно је оно што је заједничко у дубљем пресеку, а то значи да је и етнопсихички и народно-карактеролошки од значаја. Ако се језик и духовни садржај удаље једно од другог, ипак језик остаје психолошки документ не само ранијих развојних степена него и садашњих несвесних трагова древних особина и навика које постају тим карактерније што су старије и у колективној психи дубље укорењене. Не само темперамент, жеље и сећања, него и фантазија и интелектуална брзина показала је своју меру и природу у структури језика.

Написао: Вукашин Лутовац

ГЊЕВ ПРА-СРПСКИХ БОГОВА

Пре раскида Светог Завета, Срби су поседовали дарове божанског јасновиђења и божанског јасночујења, божанског самоисцељивања и божанске дуговекости, божанског самообновљења и божанске бесмртности (могли су да се преселе из Света у Свет, те да сами обнове сва своја животна тела и обличја, као и да сами изаберу место и окружење поновног рођења, препоновљеног живота!), што је све било васаображено са Пра Васељеном и са Великим Духом Стварања.

Древно предање, записано у Књизи Кедровој, подно Звезде Вечерњаче, у Праскозорје Стриборије, на Беломе Пупку Света.

По једном древном стриборијском предању, што је записано у Књизи Кедровој пре двадесет и седам векова, Србе, сустопице, прати Гњев и Проклетство Белих Ведских Богова, будући да су, по силаску са Пупка Стриборије, прекршили Свети Завет који су имали са Боговима и Великим Прецима, примивши туђинску веру, страну својему Бићу и Битију, и тако промeнивши свој предачки светлосни запис.

Бели Риши сведоче о Звезданој Раси, која давно некада обитаваше на Беломе Пупку Света, подно Звезде Вечерњаче, чији Свети Језик бејаше усаображен са Светом Вером својих Божанских Предака.

Спустивши се, у Праскозорје Стриборије, на Подневне Земље, Бели су Срби напустили Свету Веру, и прихватили параверу и параобичаје, као и поглед на живот и свет, од оних народа који не припадају Звезданој Раси, и који никада не могу бити усаображени са Звезданом Расом.

Тако је прекршен Свети Завет, у само Праскозорје Света васпостављен, а тај прекршај је, истовремено, био и раскидање везе између Богова, на једној, и Племена Ведских Срба, на другој страни.

У чему се састоји Гњев Ведских Богова?

Гњев Ведских Богова састоји се у губитку многих Божанских Дарова, које су Ведски Бели Срби милошћу Великог Духа Стварања од самог Постања примали.

Пре раскида Светог Завета, Срби су поседовали дарове божанског јасновиђења и божанског јасночујења, божанског самоисцељивања и божанске дуговекости, божанског самообновљења и божанске бесмртности (могли су да се преселе из Света у Свет, те да сами обнове сва своја животна тела и обличја, као и да сами изаберу место и окружење поновног рођења, препоновљеног живота!), што је све било васаображено са Пра Васељеном и са Великим Духом Стварања.

Од некада непобедивих Светих Ратника Светлости, од Оних Ратника пред којима су у трену нестајале све паклене и ине земне војске, у данашњих Срба остала је само тињајућа неустрашивост и тек бледо присећање на своје Божанско Порекло.

Уместо Бесмртних Ратника, појавише се ратници што страдавају и гину на свим бојним пољима.

Уместо Божанских Господара Света, Срби су постали слуге и робови нижих земних раса, гоњени и прогоњени са свих земаља, низа све векове, кроза све нараштаје.

Како у Кедровој Књизи, љубичастом вагром записано стоји, Гњев се Ведских Богова може у Милост Богова преиначити, само поновним васпостављењем Светога Зевета, илити, обновљењем Свете Вере и Светога Језика!

Док се то не догоди, Срби ће све више и више страдавати, и полако нестајати, прогоњени и мучени управо од оних сеновитих народа чију су параверу и примили!

На овоме ступњу Пада, Срби не могу да појме и схвате, да је паравера коју су примили од народа рептила и народа звери, праузрок и праразлог њиховог вековног мучеништва и нестајања.

Написао: Драган Симовић

САДРЖАЈ

1 – ДА ЛИ ПОСТОЈИ СРБИЈА? – Обрад Комазец

2- Интервју ЛУКА ПУШИЋ, аутор књиге „Тријумф Части“

3 – ВОЖД КАРАЂОРЂЕ – Слободан Ђукић

4 – МИЛАН НЕДИЋ – Саша Гачић

5 – НАЦИОНАЛНИ ФРОНТ, ФРАНЦУСКА – Лука Пушић

6 – ХЕРОИЗАМ И БОРБЕНА СНАГА – Вукашин Лутовац

7 – ЗЛОЋУДНОСТ ДЕМОКРАТСКОГ СИСТЕМА – Обрад Комазец

8 – РАТНИЦИ И ДУХОВНИЦИ – Драган Симовић

9 – ДУХ ЈЕЗИКА – ДУХ НАРОДА – Вукашин Лутовац

10 –ГНЕВ ПРА СРПСКИХ БОГОВА – Драган Симовић

АктивизаМ